

WALL STREET CALLS FOR HELP

THE GILLETTE MAN

LEHMAN
1850 • 2008

BEAR STEARNS
1923 • 2008

WAMU
1889 • 2008

MERRILL
1914 • 2008

Prevention, Not a Cure

Ferdinando Frega

WALL STREET КЛИЧЕ НА ДОПОМОГУ — ЧОЛОВІК GILLETTE

GILLETTE FROM WALL STREET · 17

Профілактика, а не ліки

Подумати лишень, що все почалося як гра — писати повідомлення у WhatsApp.

Повідомлення, кинуті у світ. Без фільтра. Без претензій.

Потім мене переконали, що з цих повідомлень може вийти книжка.

Потім підштовхнули мріяти ширше: видати їх цілу купу й розбагатіти.

І де ж іще, як не на Amazon?

У місці, яке я називаю «ДІМ МРІЙ ДЛЯ ДУРНІВ».

Бо там усі мріють. Мало хто розуміє правила гри.

А потім, нізвідки, прийшло визнання, якого я ніколи не чекав.

Не від видавця. Від самої системи.

Мої слова мали досить ваги, досить сенсу, щоб потрапити в мережу, усередину WALL STREET, на перше місце.

Вище за історичних постатей.

Туди, де рахують мільярди, а імена висічені в мармурі.

І раптом я зрозумів, що четвірка з десяти з італійської, яку я отримав у школі, була не вироком. Вона була благословенням.

Якби я отримав трійку, що, в біса, тоді сталося б? Ще одна революція.

Її назвали б еволюцією, звісно. Аби всі залишалися спокійними.

Я завжди працював інакше: я йду за ідеями. Ідеї народжують думки. Думки стають фактами.

Конкретними фактами. Зайнятою територією. Залишеним слідом.

Багато хто мене за це критикував. Кажуть, що ця моя когнітивна архітектура породжує саме те, чого ніхто не чекає. Сіє плутанину. Розпорошує увагу.

А оскільки мені не можуть знайти категорію, я стаю некерованим для людей, чия робота — на все чіпляти ярлики.

Так само було, коли по мене приходила Смерть. Шість разів.

Шість разів Смерть спускалася, оглядала мене й вирішувала залишити там, де я був.

Боячись, що десь по дорозі я зміню правила. І результат.

Що я можу переставити саму долю — і залишити навіть Диявола гадати, як же йому зі мною впоратися.

Я ніколи не чув тієї розмови, але певен, що комусь сказали:

«Будь ласка. Залиште Nando Frega там, де він є. Нехай спершу збожеволіють люди довкола нього. Колись ми влаштуємо його переведення. На той час він чогось захоче, і в нас буде більше шансів його підкупити».

Тож я пишу дядькові Warren. Роблю йому пропозицію. Прошу в нього 1 USD.

Але насамперед нагадую йому, що я син чоловіка Gillette, який віддав компанії сорок років. І що я сам віддав їй вісімнадцять.

Я не перехожий. Я прийшов зсередини.

Знаючи, що в нього чималий досвід із бандитами й диліжансами, я додаю документи, які показують, що я роблю, як я це роблю і яких результатів досягаю.

Жодних балачок. Докази.

Лист пішов до його Berkshire. Жодного підтвердження так і не надійшло, але це майже не має значення.

За десять хвилин мережа поставила PDF у результати пошуку за його ім'ям. Його доставили просто йому в руки.

Мережі не потрібні листоноші.

Згодом я пишу Richai, генеральному директору материнської компанії Google.

Роблю йому ту саму пропозицію на 1 USD, але даю зрозуміти, що він лише четвертий у черзі.

І мені спала на думку блискуча ідея додати свій лист дядькові Warren. Щоб він зрозумів, що черга вже є.

За кілька днів я дізнаюся, що ці двоє знайомі. Їхньої історії я ще не знаю. Дізнаюся.

1 червня 2026 року Berkshire оформила інвестицію в 10 мільярдів доларів у материнську компанію Google. Дядько

Warren її благословив: ідея була його. Мережа була майбутнім.

Майбутнє — семантичне.

Ці двоє ще й поговорили телефоном. Поговорили, мабуть, про мене:

«Що робимо з цим калабрійцем, який попросив у кожного з нас по долару?»

Дядько Warren каже нічого не робити, нехай охолоне. Але тим часом читає мій лист. Потім перечитує.

Він бачить, що написано. І що не написано.

Ненаписане тривожить його найбільше. Бо ненаписане — це територія, яку вже займають.

Роками він проповідує Wall Street, що компаніям треба давати капіталізацію, на яку вони заслуговують. Не просто перетворювати їх на копальні, які виснажують до дна, а будувати їхні семантичні активи.

Єдині активи, що тривають. Усе інше розсипається. Сенс залишається.

Але він зрозумів і ще дещо: ризик для семантичного капіталу може прийти від будь-кого, хто має клавіатуру, стіл і історію. Ніхто не захищений. Будь-хто.

Навіть калабрієць із телефоном.

Він визнає, що найвразливіша компанія — P&G, а калабрієць — один з акторів-авторів, які вже займають її семантичну територію в мережі. Бо P&G живе сенсом, а не лише продуктом.

Його друг Moeller, генеральний директор P&G, який здобув довіру акціонерів, передав найвищу посаду після тридцяти восьми років у компанії. Тепер є новий генеральний директор, молодший менеджер, народжений в Індії, з яким розмова здається далекою.

Епохальна зміна. Порожнеча там, де колись слухали. Довіра, яка ще не вкоренилася серед акціонерів.

Цими днями в мережі знову ходить його давня порада інвесторам, і я читаю її як попередження: купуйте через фонд Vanguard.

Орієнтир для S&P 500, але й акціонер P&G із часткою майже 10 відсотків. У разі обвалу акцій Vanguard мусить поглинути втрати, не маючи змоги продати.

Попередження, вбране в пораду, але це захисний маневр.

Без нього загрожував би фінансовий крах, гірший за Сан-Франциско часів Giannini.

Бо коли обвалюється семантична довіра, разом із нею обвалюється все.

Але тим, що він робить, він також визнає роботу тих, хто, як і я, працює над семантичним капіталом.

І щоб ми одне одного зрозуміли: це не те саме, що працювати в Toyota.

У Toyota ти оптимізуєш ланцюг.

Тут ти його переписуєш.

Ferdinando
Reggio Calabria, 13 жовтня 2026 року